

**DE RAAD VAN BEROEP
VAN DE STICHTING
TUCHTRECT SCHEIDINGSBEMIDDELING**

heeft de volgende uitspraak gedaan inzake het beroep tegen de beslissing van de Raad van Tucht d.d. 16 december 2020 inzake de klacht van:

....., wonende te ....., hierna te noemen: "klaagster"

tegen

....., kantoorhoudende te ....., hierna te noemen: "verweer-ster".

1. Het geding in eerste aanleg

De Raad van Beroep verwijst naar de beslissing van de Raad van Tucht d.d. 16 december 2020, verder te noemen: de Raad, waarbij twee van de vier inhoudelijke klachten en één algemene klacht van klaagster tegen verweerster gegrond zijn verklaard.

2. Het geding in beroep

2.1 Bij brief van 15 februari 2021 is verweerster in beroep gekomen van de beslissing van de Raad.

Bij de brief zijn gevoegd de bijlagen 1 tot en met 6 waaronder een kopie van de uitspraak waartegen beroep en de uitgewisselde stukken in eerste instantie.

2.2 De Raad van Beroep heeft voorts kennisgenomen van:

- de brief van klaagster d.d. 27 maart 2021 met bijlagen.

- 2.3 De Raad van Beroep heeft de zaak mondeling behandeld ter zitting van 14 april 2021. Beide partijen zijn ter zitting verschenen.

3. Het beroep

Verweerster heeft de navolgende grieven tegen de beslissing van de Raad geformuleerd.

- 3.1 De Raad is ten onrechte van oordeel dat klaagster ontvankelijk is in haar klacht en dat er geen sprake is van verjaring.
- 3.2 Voorts heeft de Raad de klachten aan de zijde van de klaagster geherformuleerd en daarbij de vrijheid genomen de klachten op een zodanige ruime wijze aan te vullen en/of te interpreteren dat de Raad buiten de kaders van de door klaagster geformuleerde klachten is getreden. Als gevolg hiervan is de Raad buiten de rechtsstrijd van partijen getreden hetgeen resulteert in een schending van de goede procesorde. Bovendien zijn de klachten ten onrechte zodanig aangevuld dat de Raad oordeelt over een klacht die nimmer is ingediend.
- 3.3 Verder concludeert de Raad ten onrechte dat de voorlichting ten aanzien van de pensioen/bankspaarrekening bij de ABN AMRO onvoldoende is geweest. Bovendien concludeert de Raad ten onrechte dat uit overgelegde stukken niet blijkt dat verweerster klaagster heeft voorgehouden hoe kinderalimentatie dient te worden berekend.
- 3.4 Tot slot oordeelt de Raad ten onrechte dat verweerster te zeer is meegegaan in de snelheid die klaagster en haar ex-echtgenoot wensten, waardoor zij klaagster niet voldoende van de noodzakelijke informatie heeft voorzien.

4. Het geding bij de Raad.

- 4.1 Verweerster is lid van de vereniging Familie- en erfrecht Advocaten Scheidingsmediators (de vFAS). Verweerster heeft klaagster en haar voormalige echtgenoot begeleid

in een mediationtraject, welk traject uiteindelijk heeft geleid tot een door partijen op 8 januari 2015 ondertekend ouderschapsplan en echtscheidingsconvenant.

Op 21 september 2016 heeft klaagster zich wederom tot verweerster gewend met de mededeling dat haar het co-ouderschap zwaar valt en dat de zorgverdeling en de kinderalimentatie dient te worden herzien. Aangezien de ex-partner niet bereid was om het mediationtraject te vervolgen, kon verweerster klaagster niet bijstaan en heeft zij klaagster geadviseerd zich tot een eigen (andere) advocaat te wenden. Klaagster heeft ter zitting desgevraagd verklaard er toen voor gekozen te hebben geen wijziging of iets dergelijks bij haar ex-partner aan de orde te stellen omdat dit de verstandhouding nadelig zou beïnvloeden.

Op 20 oktober 2019 heeft klaagster aan verweerster geschreven dat er naar haar mening in het door haar opgestelde ouderschapsplan en echtscheidingsconvenant onvolkomenheden zaten.

Op 12 november 2019 heeft klaagster aan verweerster laten weten dat de mail van 20 oktober 2019 als een klacht dient te worden opgevat.

Nadat de interne klachtenfunctionaris van het kantoor van verweerster op 12 december 2019 de klacht ongegrond heeft verklaard en de (aangevulde) klacht op 9 januari 2020 opnieuw heeft afgewezen heeft klaagster op 25 februari 2020 een klacht ingediend bij het secretariaat van de vereniging van Familierecht Advocaten Scheidingsmediators.

5. Beoordeling

- 5.1 Alvorens de Raad van Beroep toekomt aan de inhoudelijke behandeling van de klachten, zal zij zich moeten uitlaten over de ontvankelijkheid van de in eerste aanleg ingediende klacht. Omtrent de termijn waarbinnen een klacht tegen een mediator moet worden ingediend geven de statuten van de vFAS geen uitsluitsel. Dit betekent echter niet dat er aan het indienen van een klacht geen enkele termijn kan worden gesteld. De klacht dient ter wille van de rechtszekerheid binnen een redelijke termijn te worden ingediend aangezien een mediator op een zeker moment er van

moet kunnen uitgaan dat de door hem of haar verrichte werkzaamheden na het verstrijken van een redelijke termijn niet meer ter discussie worden gesteld.

Omtrent de verjaring van het klachtrecht bepaalt artikel 46g Advocatenwet dat een klacht niet-ontvankelijk is als de klacht wordt ingediend na verloop van drie jaar na de dag waarop klager heeft kennisgenomen of redelijkerwijs kennis heeft kunnen nemen van het handelen of nalaten van de advocaat, waarop de klacht betrekking heeft. Op grond van het bepaalde in lid 2 van dit artikel blijft na afloop van die drie jaars termijn een niet-ontvankelijkheidsverklaring achterwege indien de gevolgen van het handelen of nalaten van de advocaat redelijkerwijs pas nadien bekend zijn geworden. In dat geval verloopt de termijn voor het indienen van een klacht een jaar na datum waarop de gevolgen redelijkerwijs als bekend geworden zijn aan te merken.

De Raad van Beroep is, anders dan de Raad van Tucht, van oordeel dat de termijn die gesteld in de artikel 46 lid 6 van de Advocatenwet een redelijke termijn is die ook geldt wanneer de advocaat als mediator optreedt, zoals dat in de onderhavige kwestie het geval is. Een vFAS mediator is immers ook altijd (een) advocaat en derhalve (ook) gebonden aan de Advocatenwet.

De Raad van Beroep is dan ook van oordeel dat de in de Advocatenwet gestelde termijn van drie jaar analoog van toepassing is voor de advocaat die als mediator optreedt. De daarin opgenomen termijn is naar het oordeel van de Raad bovendien een redelijke termijn.

Vast staat dat verweerster haar werkzaamheden voor klaagster begin 2015 heeft beëindigd. Op dat moment is het convenant tussen klaagster en haar ex echtgenoot ondertekend. Uitgaande van dat moment brengt deze vaststelling in de visie van verweerster met zich dat klaagster binnen drie jaar, te weten begin 2018 haar klachten tegen verweerster had moeten indienen. Klaagster heeft dat pas op 20 oktober 2019 gedaan.

Uit de stukken en uit hetgeen ter zitting naar voren is gebracht valt voor de Raad van Beroep af te leiden dat klaagster zich in ieder geval op 21 september 2016 wederom heeft gewend tot verweerster in verband met een aantal vragen over de in het ouderschapsplan en echtscheidingsconvenant opgenomen regeling ter zake van in ieder geval de kinderalimentatie, de zorgregeling voor de kinderen en de partneralimentatie. Klaagster heeft op dat moment aan verweerster aangegeven dat zij de zorgverdeling en de kinderalimentatie wenste te herzien. De Raad van Beroep is van oordeel dat klaagster tenminste vanaf dat moment een klacht had kunnen indienen over de werkzaamheden van verweerster als mediator, temeer nu zij korte tijd later stelt dat het ouderschapsplan en echtscheidingsconvenant naar haar mening onvolkomenheden bevatten. Daarbij neemt klaagster tevens het standpunt in dat de in het convenant opgenomen regeling ter zake van de pensioen/bankspaarrekening bij ABN Amro niet goed zou zijn omdat de rekening gesplitst had moeten worden, zulks terwijl -zoals uit de stukken blijkt- het niet willen splitsen van deze rekening door de bank al in december 2014 aan de orde is geweest en, na een bespreking van eveneens in december 2014 met ....., in april 2015 door klaagster en haar ex-partner met deze gezamenlijke adviseur nader overleg over de (on)mogelijkheden ter zake van onder meer de betreffende rekening heeft plaatsgevonden.

Daarover overweegt de Raad als volgt. De Raad acht het op basis van de stukken en hetgeen besproken is op de mondelinge behandeling niet aannemelijk dat klaagster in september 2016 niet al bekend was met de mogelijkheid om een klacht in te dienen tegen verweerster. Daarbij komt dat ter zitting is gebleken is dat klaagster reeds in 2016 bemerkte en van mening was dat er sprake was van (in ieder geval) een tweetal omissies in het ouderschapsplan en echtscheidingsconvenant. Deze omissies die zij in september 2016 al naar voren heeft gebracht zijn identiek aan (een deel van) de klachten die klaagster thans in deze klachtprocedure naar voren brengt. Dat alles leidt ertoe dat naar het oordeel van de Raad de klachttermijn in ieder geval vanaf 21 september 2016 is gaan lopen omdat klaagster vanaf dat moment bekend was met de feiten die zij thans (grotendeels) aan haar klacht ten grondslag legt. Onder die omstandigheden is geen sprake van een verschoonbare termijnoverschrijding

en heeft zij niet tijdig geklaagd. De Raad van Beroep oordeelt klaagster mitsdien niet-ontvankelijk in haar klacht jegens verweerster op grond van verjaring.

Nu de klachten van klaagster door de Raad van Beroep niet-ontvankelijk worden verklaard, komt de Raad aan de inhoudelijke beoordeling van de verschillende klachten-onderdelen niet toe.

Beslissing

De Raad van Beroep:

- vernietigt de beslissing van de Raad van Tucht van 16 december 2020;
- verklaart klaagster niet-ontvankelijk in haar klacht.

Aldus gewezen door mrs. R. Feunekes, voorzitter, F.F.A.J.M. Haerkens-Wouters en H.L.J.M. Kersten, leden, in aanwezigheid van mr. J.L. Küppers-van Duivenbooden, secretaris en uitgesproken ter openbare zitting te Arnhem op 31 mei 2021.

Secretaris

Voorzitter